

BETTINAFLAIZ

Professori
DHBW
STUTT GART

Henkilökohtainen kokemukseni

Nykyään työskentelen
professorina DHBW Stuttgartissa.

Olen sairaanhoitaja, jolla on yli viidentoista vuoden työkokemus potilashoidosta eri hoitoympäristöissä. Nuorena sairaanhoitajana työskentelin mielisairaalassa geriatrisella osastolla. Siellä oli vanhempi potilas, muistan vieläkin hänen nimensä ja sen, miltä hän näytti. Tämä vanhempi potilas kosketti minua pakaraan. Kun tämä tapahtui ensimmäistä kertaa, ajattelin, että tämä oli vahinko eikä tahallinen teko. Toisella kerralla työnsin hänen kätensä tiukasti pois. Tunsin oloni hyvin epämukavaksi tässä tilanteessa, mutta myös häpesin sitä. En puhunut asiasta. Kolmannella kerralla työnsin taas hänen kätensä pois, ja eräs kollegani näki sen ja kertoi, että tämä oli normaalia ja tapahtui hänellekin. Hän selitti, että dementian vuoksi hän ei enää tiedä, mitä tekee. Tämä jättää minut yksin, mutta silti tunnen, ettei minun tarvitse hyväksyä seksuaalista väkivaltaa!

JOHANNA BERG

Lehtori

Turun Ammattikorkeakoulu

Henkilökohtainen kokemukseni

Työskentelin

sijaissairaanhoidajana

aikuispsykiatrisella osastolla, jossa

suurimmalla osalla potilaista oli diagnosoitu skitsofrenia. Tunsin useimmat potilaat, koska olin työskennellyt kyseisessä yksikössä aiemmin.

Aamuvuorossa vastuullani oli tavalliseen tapaan lääkkeiden jakaminen potilaille. Olin antanut lääkkeet lähes kaikille potilaille, vain yksi potilas odotti vielä lääkettään. Pysähdyin lääkekärryni kanssa hänen huoneensa eteen ja pyysin häntä tulemaan lähemmäs ottamaan lääkkeet. Astuin oviaukkoon ja pyysin häntä jälleen ystävällisesti tulemaan. Hän sanoi jotain, mitä en kuullut, tuli luokseni ja läimäytti minua kasvoihin...

Pelästyin, hämmennyin ja yllätyin hänen käytöksestään. Onneksi yksi kollegoistani oli lähellä ja tuli auttamaan minua ...

STEFANIA

MAKKIONE

PSYKOLOGI

Henkilökohtainen kokemukseni

Olen dementiaan erikoistunut kliininen psykologi, ja työskentelen päivittäin dementiaa sairastavien ihmisten kanssa.

Muistan erään kokemuksen harjoitteluni aikana. Työskentelin tuolloin kotihoidossa ja asiakkaina olivat ikääntyneet ihmiset, joilla oli nuorena ollut myös psykiatrisia ongelmia. Muistan erään miehen, joka laski housunsa alas ja näytti minulle sukupuolielimiään. Olin ensin hieman järkyttynyt, eikä mieleeni tullut mitään. En tiennyt mitä tehdä ja miten käyttäytyä, seisoin vain hiljaa. Tämän reaktion jälkeen lähdin mahdollisimman nopeasti pois, koska tunsin oloni epämukavaksi ja vihaiseksi. Ajattelin, että "miten kehtaat?". Minulta kesti jonkin aikaa ymmärtää ja hyväksyä, että hänen käyttöksensä riippui dementiasta ja sen oireista. Olin todella nuori ja vailla kokemusta. Tuon episodin jälkeen jotain vastaavaa tapahtui uudelleen erityisesti dementiapotilaiden kanssa, joilla on BPSD, ja tuon kokemuksen ansiosta tiedän nyt, että tämä ei riipu henkilöstä. Tuo episodi opetti minulle, miten reagoida oikein tämän tyyppisiin tapahtumiin ja miten ehkäistä niitä.

GIORGOS KOUMANAKOS

TUTKIMUKSEN JA KEHITTÄMISEN
JOHTAJA, FRODIZO IKÄÄNTYNEIDEN
HOIDON YHDISTYS

MY PERSONAL EXPERIENCE

Aggressiivinen käytös organisaatiomme avunsaajien toimesta on suhteellisen yleinen ilmiö.

Tietämys siitä, miten tähän ilmiöön pitäisi suhtautua edistää sekä hoitajan ja hoidettavan välistä suhdetta, että heidän hyvinvointiaan. Silloin tällöin joku meidän henkilökunnastamme järkyttyy aggressiivisesta käytöksestä, kun heille huudetaan (tätä tapahtuu useimmin) tai jostain sopimattomammasta käytöksestä kuten tönimisestä.

Yritämme ratkaista näitä ongelmia kollektiivisesti, sekä hoitajien välisen keskustelun kautta, että lähestymällä hoidettavaa muiden yksikön hoitajien toimesta. Käytämme eräänlaista ryhmäinterventio-konsultaatiota, jonka tarkoituksena on rajoittaa tällaiset reaktiot niin minimiin kuin mahdollista.

PRAGRESS hanke on enemmän kuin tervetullut, koska se antaa meille vankan pohjan keskusteluiden ja vertaistuen edistämiseksi organisaatiomme kollegoiden kesken.

MARKUS KANTA-OKSA

TUTKIMUSASSISTENTTI
TURUN AMMATTIKORKEAKOULU

MY PERSONAL EXPERIENCE

Kohtasin omia asukkaita, joilla oli taipumusta raapimiseen tai lyömiseen jo ensimmäisenä kesänä työskennellessäni hoitajan sijaisena vanhainkodissa. Tämä tapahtui aamu- ja iltarutiinien aikana. Tämä nähtiin vain osana työnkuvaa. Mutta parhaiten mieleeni jäänyt kokemus on, kun yritin poimia lattialta jotakin ja tunsin kuinka eräs vanhempi rouva taputti minua takapuolelle. En ollut valmistautunut tähän, joten ensireaktioni oli vain naurahtaa asialle. Toki nyt ymmärrän, että kaikenlainen aggressio tai väkivalta tulisi ottaa vakavasti.